

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Bebreidelsen (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Bebreidelsen (DK)", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 191.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid78394/facsimile.pdf> (tilgået 14. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Naar fandtes hvad I søgte?
Siig, naar blev Maalet truffet?
Hvem har – svar mig oprigtig –
Hvem har ei Livet skuffet?

Hvo naaede til de Egne,
Hvor Sandhedskilden strømmer?
Hvo føler ei, lysvaagen,
Med Gysen, at han drømmer?

Hvo venter ei – nedhugget
Lemlæstet og forblødet –
I Kamp mod Livets Qvaler
Med Længsel Naadestødet?

Bebreidelsen

Du klager over, at jeg taler
Prosaiske og kolde Ord,
At i mit Blik og paa min Pande
Af Sværmeri er intet Spor.

At Livsforsikkringsens Tabeller
Opfylde Hjertets hele Rum –
At jeg seer ud som en Professor,
Fortredelig, studeert og dum.

Ja, du har Ret. Men hvis er Skylden?
O, at bebreide mig, er haardt!
Som Maanen trækker Havets Bolge,
Har *du* mig trukket Sjælen bort.

Var jeg ei karsk? Var paa min Læbe
Ei Poesiens friske Duft,

Før dine Øines hede Straale
Udbændte mig al sund Fornuft?

Nu er jeg Embedsmand og Ridder,
En fredelig, frugtbar Vulkan –
Et lyrisk Udbrud kaster hermed
Mit sidste Digts Ildtulipan!

Digternes Prydelse

Digternes Prydelse – de danske Hjerters sødeste Næring og sun-
deste Nydelse – Christian Winther, min Ven – Fred og Hilsen
igjen! – Læs disse Linier uden Fortrydelse.

Ingen kan vide – paa disse Tide, – hvad jeg maa lide, – hvad jeg
maa doie – med Ore og Øie, – baade af Lave og Hoie, – baade af
det Fine og det Droie, – baade i Pels og Natroie, – baade udvendig
og indvendig, – allevegne, – af Andre og Egne – fordi jeg gav efter
– for Din Tunges veltalende Kræfter, – for Dit Blik, som tryller og
hefter; – og lod mig friste – til det, som jeg vidste – vilde komme
mig dyrt at staae paa det Sidste. – Ved Ham, der skabte Elephantens
Snabel, – de Troendes Sabel, – og Persiens skjønneste Fabel, – men
ogsaa det ufuldendte Babel! – Sneglen uden Huus, – den uanseeli-
ge Muus, – og min sletteste Parabel – som Dine Digte ere berøm-
melige, – deres Kilder utømmelige – deres Vers rene og sømmelige,
– deres Tanker friske og fyldige, – men derfor ikke mindre søde,
uskyldige, – ere mine, det føler jeg, istedenfor runde, klumpede, –
istedenfor glatte, skrumpede, – istedenfor korte, stumpede, – iste-
denfor velordnede, sammenslumpede, – istedenfor langhalede, kort-
rumpede, – istedenfor taalelige, utaalelige, – og derfor mine Qvaler
umaalelige. – Jeg mærker ogsaa daglig noget, – man rykker ud med
Sproget, – løfter lidt paa Laaget – og gjør mig Sagen meer og mere
broget, – meer og mere kroget. – En siger, tilsyneladende rolig, –
Skuldren klappende, – og Knappen snappende – fortrolig – skjøndt
i sit Indre – ikkedesmindre – Haan-Latterens Hule og Spottens
Bolig: – Naa, som jeg hører, er dine Digte i Trykken, – naar kan